

ת"פ 34784/12/17 - מדינת ישראל נגד פליקס שארץ

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34784-12-17 מדינת ישראל נ' שארץ(עציר)

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
בעניין:	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
	המאשימה
	נגד
	פליקס שארץ (עציר)
	באמצעות בא כוחו - עו"ד פארס בריק
	הנאשם
	(סניגוריה ציבורית)

גזר דין

כללי

הנאשם, יליד 1982, הורשע על פי הודייתו בעובדות כתב האישום אשר ייחסו לו שני מקרי שוד של סניפי בנק אותם ביצע כאשר היה נתון בתנאים מגבילים שהוטלו עליו בתיק אחר. בנוסף, צירף הנאשם הליך נוסף (ההליך במסגרתו הוטלו עליו התנאים המגבילים) שייחס לו עבירות של הסגת גבול פלילית וגניבה.

על פי האישום הראשון, החל מיום 29.5.17 היה אמור הנאשם להימצא ב"מעצר בית" חלקי בבית אמו בנצרת עילית בהתאם לתנאים שנקבעו במ"ת (שלום ת"א) 20676-05-17. ביום 5.12.17, עובר לשעה 09:00, יצא הנאשם ממקום "מעצר הבית" בניגוד לתנאי השחרור ובסביבות השעה 09:00 נכנס לסניף בנק דיסקונט ברח' בן עמי בעכו, שם שהו אותה עת מספר עובדים ולקוחות. הנאשם פנה לאחת מפקידות הבנק (להלן: המתלוננת באישום זה) ואיים עליה בכך שהציג לה פתק שהכין מראש ובו נרשם בין היתר **"זה שוד יש לי נשק תני לי את הכסף מיד ובשקט"**. בתגובה ולאור האמור בפתק לעיל, מסרה המתלוננת לנאשם סכום של 1,850 ₪, אותו נטל לרשותו ונמלט מהמקום. צוין, כי הנאשם שהה מחוץ למקום מעצר הבית עד ליום 7.12.17, אז נעצר. בגין מעשיו אלה, הורשע הנאשם בעבירות של **שוד**, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), וכן **בהפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק.

על פי האישום השני, בתאריך 7.12.17, בסביבות השעה 09:00, כשהוא עדיין מפר את תנאי השחרור שתוארו לעיל, נכנס הנאשם לסניף של בנק דיסקונט בשדרות געתן 29 בנהריה, שם שהו מספר עובדים ולקוחות. הנאשם ניגש אל אחת מהפקידות (להלן: המתלוננת באישום זה), איים עליה בכך שהציג לה פתק שהכין מראש ובו נרשם, בין היתר **"זה שוד"** וכן בכך שאמר לה **"תהיי בשקט זה שוד"** ודרש ממנה כסף תוך שהוא מאיים לפגוע בה ובאחרים. בתגובה, מסרה המתלוננת לנאשם סכום של 1,850 ₪. הנאשם נטל את הכסף ונמלט. בגין המעשים לעיל הורשע הנאשם בעבירה של **שוד**, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

כאמור, הנאשם צירף תיק נוסף - ת.פ. (שלום ת"א) 20690-05-17, על פיו ביום 9.5.17 בסביבות השעה 09:45 נכנס למשרד עורכי דין ברח' רוטשילד 60 בת"א, נטל מתיקה של ל.ו. (להלן: **המתלוננת**) שני ארנקים שהכילו כרטיס אשראי, תעודת זהות ומסמכים שונים, כסף מזומן בסך של 160 ₪ ותמונות יקרות ערך. בגין מעשיו לעיל, הורשע הנאשם בעבירה של **הסגת גבול**, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין וכן **בגניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

תסקיר מבחן בעניינו של הנאשם

הנאשם רווק בן 36, בוגר 12 שנות לימוד והוסמך כחשמלאי. בצבא שירת בתחילה במקצועו לעיל בחיל אויר אך שוחרר טרם תום השירות על רקע הסתבכותו בעבירות סמים. מאז, ניהל אורח חיים התמכרותי ועבר מספר ניסיונות גמילה שלא צלחו, כשבין היתר שהה בקהילת מלכישוע, בהוסטל בהרצליה, טופל ביחידה לטיפול בהתמכרויות בקרית אתא, ועוד. הנאשם מוכר היטב לשירות המבחן מהליכים קודמים במסגרתם נעשו, כאמור, ניסיונות להביא לגמילתו מסמים ובין היתר הועמד במבחן שהופקע. משנת 2015 מטופל בתחליף סם במרכז טיפולי אליו פנה באופן עצמאי. עובר למעצרו, כפי שצוין לעיל, היה נתון בתנאים מגבילים בבית אמו. הנאשם לקח אחריות על מעשיו ומסר כי הדבר היה לצורך רכישת סמים וכי בעת ביצוע העבירות היה נתון להשפעת סמים. שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה להביע אמפטיה כלפי קורבנותיו וגילה עמדה קורבנית. שלא במפתיע ולנוכח הנתונים לעיל, העריך שירות המבחן כי לנוכח התמכרותו הקשה של הנאשם לסמים וקשייו לגייס כוחות ולשמור על ניקיון מסמים וכן העובדה כי הוא מתאפיין בנורמות וערכים עבריינים, כמו גם אי השפעת עונשים שהוטלו עליו בעבר, רק גמילה במסגרת מאסר ייתכן ותיטיב את מצבו.

ראיות הצדדים לעונש

מטעם המאשימה הוגש פלט הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1). בנוסף, הפנתה המאשימה לשני מאסרים על תנאי שהינם ברי הפעלה (ת/2 ות/3). מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה הפנתה לחומרת מעשי הנאשם. מדובר במי ששדד שני סניפי בנק בהיותו נתון בתנאים מגבילים. מעשיו של הנאשם פגעו ברכוש הזולת וכן בתחושת הביטחון של האזרח, בשלמות גופו ובקניינו. המעשים בוצעו לאור יום, במקום ציבורי וללא מורא מפני החוק. ניתן דגש לפגיעה, כאמור, בתחושת הביטחון של כלל הציבור ושל עובדי הבנק ולקוחותיו בפרט. עוד ניתן דגש לכך כי מדובר בשני מקרים מתוכננים שבוצעו בהפרש זמנים של יומיים, כשלצורך כך הצטייד הנאשם מראש בפתק מתאים. המאשימה טענה כי כל מקרה מהווה אירוע העומד בפני עצמו. בשים לב לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, היא עתרה לקביעת מתחם בין 2 ל 4 שנות מאסר לגבי כל אירוע מבין מקרי השוד, ולגבי תיק הצירוף נטען למתחם בין מאסר על תנאי ל 6 חודשי מאסר בפועל. בנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לעברו המכביד של הנאשם, להזדמנויות הרבות שניתנו לו, לכך כי את המעשים בתיק שצירף ביצע כשלושה חודשים בלבד לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון וכן לכך כי את מעשי השוד ביצע כאשר הוא מצוי בתנאים מגבילים ושני מאסרים על תנאי מרחפים מעל ראשו. כל אלה מוליכים, כך נטען, למסקנה כי מדובר במי שנשקפת ממנו מסוכנותו רבה ולכן יש למצות עמו את הדין ולהטיל עליו עונש כבד.

טיעוני הנאשם לעונש

בא כוח הנאשם הפנה לכך כי כלל מעשי הנאשם בוצעו על רקע התמכרותו לסמים ומשום ה"צורך" לממן התמכרות זו, והכל על רקע כישלונות ניסיונות קודמים להיגמל מהתמכרותו. מבלי להפחית מחומרת מעשיו של הנאשם, הפנה בא כוחו לנסיבות ביצוע המעשים שיש בהן ללמד כי הנאשם כמו "חיפש" להיתפס ולהיעצר. בהקשר זה הפנה לכך כי בשני מקרי השוד הקיש הנאשם עם כניסתו לסניפי הבנק את מספר תעודת הזהות שלו כדי לקבל "מספר" בתור. אעיר, כי נתון זה לא נכלל בעובדות כתב האישום אך לא היתה לגביו מחלוקת מצד המאשימה. עוד טען בא כוח הנאשם, כי גם השוד עצמו בוצע באופן שאינו מתוחכם, ללא נשק קר או חם וללא שנשקפה למי מהנוכחים סכנה כלשהי. גם הסכומים שנשדדו לא היו משמעותיים. נטען, כי שני מעשי השוד מהווים "אירוע" אחד וזאת בשים לב להפרש הזמנים ביניהם, לשיטת הביצוע הזהה ולכך כי הם נעשו על רקע ההתמכרות לסם. לכן, נטען למתחם עונש הולם שבין 12 ל 24 חודשים לגבי שני מקרי השוד כשלגבי התיק שצורף נטען למתחם שבין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר. בנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנה בא כוח הנאשם לכך כי חרף עברו, הנאשם הינו אדם צעיר יחסית שיש הכרח לאפשר לו להיגמל בין כותלי הכלא ולצאת לדרך חדשה וחיובית. לכן, יש להשית עונש מידתי ומותאם לנתוני הנאשם.

דבר הנאשם

בדבריו טרם העונש, הביע הנאשם צער וחרטתו על מעשיו. לדבריו, בעת מעשי השוד הוא היה נתון בתנאים מגבילים בבית אמו תקופה ממושכת יחסית, במצב כלכלי ונפשי קשה ולכן "נפל" כדבריו פעם נוספת לסמים. הנאשם הוסיף כי בתקופת המאסר האחרונה החל להשתמש בתחליפי סם אותם הוא נוטל גם כיום. בנוסף, הרחיב הנאשם אודות עצמו ומסר כי סיים 12 שנות לימוד ומחזיק בתעודת חשמלאי, מקצוע בו עסק במהלך שירותו הצבאי עד אשר שוחרר טרם עת על רקע התמכרותו. את הנתונים לעיל מסר כדי "להוכיח" כי כאשר הקיש את מספר תעודת הזהות שלו עם כניסתו לסניפי הבנק, היה מודע כי בסופו של דבר הוא ייתפס וייעצר, ואף רצה בכך.

דיון ומסקנות

כקבוע בחוק העונשין (תיקון 113), העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריין ייגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. כמו כן, הגדיר תיקון 113 את מדרג שיקולי הענישה וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בעוד שיקול ההלימה הוא שיקול גמולי; יתר השיקולים הינם שיקולים תועלתניים.

כאמור, הצדדים היו חלוקים באם שני מקרי השוד מהווים שני אירועים (עמדת המאשימה) או אירוע אחד (עמדת הנאשם). כפי שצוין בע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16): **"ההבחנה בין תרחיש עובדתי שיש לראותו כאירוע אחד, לבין תרחיש עובדתי שיש לראותו ככמה אירועים, עוררה, ועודנה מעוררת, קושי לא מבוטל בקרב העוסקים במלאכת גזירת הדין. קושי זה נעוץ בעובדה שתיקון 113 לא הגדיר את המונח 'אירוע', וממילא גם לא הבהיר כראוי מהו היחס שבין מונח זה לבין המונחים 'מעשה' ו'עבירה', האמורים אף הם**

בסעיף 40יג לחוק . . . "המבחן שנקבע כדי לקבוע אם מספר מעשים מהווים אירוע אחד או יותר, הינו מבחן "הקשר ההדוק". על פי מבחן זה **"...קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה"** (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14 פסקה 5). בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.15) הוצעו בנדון מבחני העזר הבאים: **"האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות"**. עוד ר' בנדון האמור בע"פ 9821/16 אבו סנינה נ' מדינת ישראל (30.11.17).

בענייננו, שני מקרי השוד אכן בוצעו באותו אופן, בהפרש זמנים של יומיים ועל רקע התמכרותו של הנאשם לסמים. חרף נתונים אלה, איני סבור כי מדובר ב"אותה תוכנית עבריינית". בטרם כל אירוע שוד החליט הנאשם באם לבצע שוד בנק, היערכותו היתה נפרדת, המיקום היה שונה וכך גם הביצוע בפועל. זאת ועוד, לא נטען ומאליו יוצא שגם לא הוכח שהנאשם תכן מראש לבצע את שני מקרי השוד כחלק מתוכנית אחת. אפנה בנדון לע"פ 2420/15 **אבטליון נ' מדינת ישראל (29.11.05)**, שם הובאו הדברים הבאים - בהקשר לשוד וניסיון שוד בהפרש של מספר שעות - ונכונים גם לענייננו: **"במקרה שלפנינו, איני סבור כי עבירת השוד ועבירת ניסיון השוד נעשו כחלק מתוכנית עבריינית אחת, חרף סמיכות הזמנים ביניהן. כזכור, המערער תכן והוציא לפועל בשלב הראשון את עבירת השוד בלבד, ולאחר מכן שב לדירתו והחליף את בגדיו. רק בשלב זה, החליט לבצע שוד נוסף, הפעם בחנות הנוחות שבתחנת הדלק. בנסיבות אלה, סבורני כי התנתק הקשר בין שתי העבירות, אשר נגזר מסמיכות הזמנים ביניהן והדמיון בנסיבות עבירתן. זאת, משום שלטעמי, לא ניתן לראות את עבירת ניסיון השוד כחלק מהתוכנית העבריינית המקורית, אלא יש לראותה כעבירה המהווה את מושאה של תוכנית עבריינית נפרדת, אשר נהגתה לאחר שהתוכנית העבריינית המקורית הוצאה אל הפועל. על כן, אני מוצא כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי עבירת השוד ועבירת ניסיון השוד מהוות שני אירועים נפרדים, אשר להן יש לקבוע מתחמי עונש הולמים נפרדים"**. עוד אפנה בהקשר זה לע"פ 3079/16 **פלג נ' מדינת ישראל (27.12.16)** - שני מקרי שוד בהפרש של כשבוע; לת.פ. (מחוזי חיפה) 30287-08-13 **מדינת ישראל נ' עוזיאל (11.1.15)** - מספר מקרי שוד על פני תקופה של חודשיים; ולת.פ. (מחוזי חיפה) 1901-04-17 **מדינת ישראל נ' אבו אלהיג'א (20.12.17)** - שני מקרי שוד שבוצעו בהפרש של חודש.

אציין, כי המחלוקת בין הצדדים הינה בעיקרה "תיאורטית" שכן אף אם היה מקום לראות בשני המקרים כאירוע אחד, ממילא הדבר אינו מוליך בהכרח למסקנה כי העונש יוגבל בתקרת העבירה החמורה ביותר, כפי שהיה נעשה לו היה מדובר ב"מעשה" אחד (ור' בנדון האמור בס' 186 לחסד"פ וכן ע"פ 8686/15 **גריבוב נ' מדינת ישראל (3.10.17)**). בהמשך לאמור ולמרות מסקנתי לעיל, העונש שייגזר על הנאשם יהיה עונש כולל ואחד, בנוגע לכלל האירועים (כולל התיק שצורף) ובהתאם לס' 40 יג' (ב) לחוק, כפי שאפרט בהמשך.

נקבע אם כן את המתחם לגבי כל אחד ממקרי השוד. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם לגבי כל אירוע נלקחים במסגרת השיקולים: **(1)** הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה; **(2)** מדיניות הענישה הנהוגה; **(3)** נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המתחם מתייחס למקרה קונקרטי ולא ניתן לקבוע מראש מתחם על פי העבירה בלבד (ור' בנדון האמור ברע"פ 4088/13 **אחמד הדרי נ' מדינת ישראל (11.6.13)**, ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת**

ישראל (5.6.13)).

הערכים החברתיים המוגנים בעבירת השוד הינם ההגנה על הציבור ועל רכוש. בע"פ 772/13 יחיא נ' מדינת ישראל (29.6.14) צוין כי: "אין צורך להרחיב את הדיבור באשר לערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת השוד. רבות נאמר על החומרה הרבה הגלומה בעבירה זו, ועל היותה מחייבת ענישה הולמת. אכן, "מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובביטחונם של הציבור בכללותו" (ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (27.8.2013); ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' ט' (27.5.2014)). יחד עם זאת, יש לזכור כי קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכים החברתיים, וכך גם מדיניות הענישה הנוהגת, תלויים, אפוא, בנסיבותיו הקונקרטיים של מעשה השוד וחומרתו. מכאן החשיבות היתרה בבחינת כל מעשה שוד ושוד לגופו . . . " (ההדגשה אינה במקור - י.ל.).

בענייננו מידת הפגיעה בערכים לעיל הינה בינונית. מדובר אמנם "רק" בשני מקרים של "שוד פתק" שבוצעו ללא שימוש בנשק קר או חם, אך אין מקום להקל בשוד בנסיבות שכאלה, שכן (גם) מקרים שכאלה פוגעים באופן ממשי בתחושת הביטחון, כמו גם ברכוש הציבור. בע"פ 2678/12 סלאמה אבו כף נ' מדינת ישראל (15.1.13) נאמר בהקשר זה כי: "בית משפט זה חזר והדגיש את החומרה שבעבירת השוד, לאור יום, אף אם מדובר בפתק שהוגש לפקידת הדואר והגם שהשוד בוצע ללא נשק קר או חם. מעשה כזה, למרבה הצער, פוגע קשות בתחושת ביטחון העובדים".

לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אין בפנינו אלא את עובדות כתבי האישום וכן את טענת הנאשם ובא כוחו, שכאמור לא היתה לגביה מחלוקת, כי הנאשם הקליד את תעודת הזהות שלו עם כניסתו לסניפי הבנק. הקלדת מספר תעודת הזיהוי על ידי הנאשם (והעובדה שלא נטען כי הגיע כשהוא מנסה להסתיר את פניו לדוגמא) עשויה להוליך למסקנה כי ידע (ואולי רצה במובן מסוים) שייתפס והדבר היה משום התמכרותו, אך גם יכולה להיות משום שהיה נתון בעת ביצוע מעשיו תחת השפעה, ברמה כזו או אחרת, של סמים. כך או כך, איני סבור שהדבר צריך לקבל משקל של ממש בקביעת המתחם עצמו. בכל אופן, מבין כלל מקרי השוד בכלל ושוד בנק בפרט, מדובר אכן במקרים שבוצעו ללא מאפיינים משמעותיים לחומרה - הנאשם עשה שימוש בפתק לצורך קבלת מבוקשו וללא שימוש בנשק קר או חם. מנגד, מדובר במעשים מתוכננים, הנאשם גרם לפגיעה בתחושת הביטחון של ציבור הלקוחות ועובדי הבנק. לכל אלה מתווסף נתון נוסף לחומרה והוא כי הנאשם שדד את סניפי הבנק כאשר היה אמור להימצא בתנאים מגבילים ב"מעצר בית" חלקי.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, כל צד הפנה לפסיקה מגוונת, אפנה לחלקה - בת.פ. (מחוזי חיפה) 61032-02-15 מדינת ישראל נ' יפרח (30.3.16) ניסה הנאשם לשדוד סניף דואר בשיטת הפתק. נקבע מתחם בין 9 ל 22 חודשי מאסר ונגזרו 13.5 חודשי מאסר (נאשם צעיר שלחובתו עבר פלילי מכביד, ניהל באופן חלקי את ההליך). בת.פ. (מחוזי חיפה) 3183-04-13 מדינת ישראל נ' קונסטנטין (24.10.13) שדד הנאשם שני סניפי בנק בשיטת הפתק. בית המשפט קבע מתחם שנע בין 10 חודשי מאסר ועד 4 שנים ונגזרו עליו 24 חודשים (צעיר, נסיבות קשות ומצב רפואי

קשה, נטל אחריות והביע חרטה, עבר פלילי לא מכביד וסובל מבעיית התמכרות לסמים). בע"פ 3929/15 **יצחק נ' מדינת ישראל** (2.11.15) נדון ערעורו של מי ששדד סניף בנק בשיטת הפתק. נקבע בערכאה הדיונית מתחם ענישה של בין **12 ל 36 חודשי מאסר** והושת עליו עונש של 22 חודשי מאסר בפועל (הודה, ללא עבר, בעיית סמים). הערעור על חומרת העונש נדחה. בע"פ 1702/16 **מדינת ישראל נ' שושני** (17.5.16) נדון ערעור המדינה בעניינו של מי שניסה לשדוד סניף דואר בשיטת הפתק. נקבע בערכאה הדיונית מתחם ענישה של בין 10 ל 24 חודשי מאסר בפועל ונגזרו 12 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב (כבן 50), הוסיף 12 חודשי מאסר כך שסך הכל ירצה 36 חודשי מאסר, וזאת בהתחשב בעברו הפלילי המכביד הכולל שלוש הרשעות עוקבות בעבירות שוד וניסיון שוד ובהתרשמות שירות המבחן כי המערער לא מפיק תועלת מההזדמנויות הטיפוליות שניתנו לו. בת.פ. (מחוזי חיפה) 45847-02-16 **מדינת ישראל נ' איזוטוב** (8.9.16) שדד הנאשם סניף בנק בשיטת הפתק. נקבע מתחם בין **6 חודשים ל 2 שנות מאסר** ונגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (הודה, עלה בגפו ארצה, בעל נסיבות אישיות חריגות לקולה).

בשים לב לכלל האמור לעיל, אני קובע את מתחם העונש ההולם לגבי כל אחת מעבירות השוד בין 10 ל 24 חודשי מאסר בפועל. לגבי התיק שצורף, המתחם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר.

לא מצאתי כי יש מקום כלשהו לחרוג מהמתחם לעיל, אם לקולא - מטעמי שיקום, ואם לחומרה - לשם הגנה על שלום הציבור.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הנתון המרכזי העומד הן לצד הקולא אך בה בעת לצד החומרה, הוא התמכרותו של הנאשם לסמים אשר הובילה אותו, כך עולה, לביצוע מעשיו. התמכרות זו אינה יכולה לשמש כנתון שיהיה בו להביא להקלה של ממש וגם הנאשם מבין כי רק הליך משמעותי ויסודי של גמילה בין כותלי הכלא עשוי לחלצו מהמבוי אליו נקלע בשנים האחרונות. לכן, אבקש את שב"ס לעשות כל מאמץ לשלב את הנאשם בתוכנית גמילה שתתאים לנתוניו. יש לזקוף לזכות הנאשם את נטילת האחריות על מעשיו ואת נכונותו (שבשלב זה הינה מילולית בלבד) להשתלב, כאמור, בהליך גמילה. מנגד, יש לזקוף לחובת הנאשם את עברו הפלילי (עבירות רכוש, ריצה 3 תקופות מאסר של 18, 12 ו 8 חודשי מאסר) ואת העובדה כי ביצע את מעשיו חרף 2 מאסרים על תנאי שריחפו מעל ראשו. לאור כל האמור, המאסר שיושת עליו יהיה כזה שייתן ביטוי, מחד, לחומרת מעשיו וכן יאפשר לו, כך יש לקוות, לעבור הליך של גמילה, ומנגד גם יהיה מידתי ויתן לו פתח של תקווה.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- 24 חודשי מאסר, וזאת החל מיום מעצרו - ביום 7.12.17.
- אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם במסגרת ת.פ. (שלום תל אביב) 31226-11-16 ביום 5.1.17. מדובר במאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.
- אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם במסגרת ת.פ. (שלום נצרת) 43495-07-16.

ביום 28.9.16. מדובר במאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים.

· אני מורה כי שני המאסרים על תנאי לעיל ירוצו בחופף אחד לשני.

· אני מורה כי שני המאסרים על תנאי לעיל, ירוצו במצטב למאסר בפועל (לתקופה של 24 חודשים),
שגזרתי לעיל, **כך שבסך הכל ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה כוללת של 30 חודשים, וזאת החל מיום מעצרו - 7.12.17.**

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 10 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 5 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ח, 13 מאי 2018, בהעדר הצדדים.